

ligesom bestaaende Love selvfølgelig kun kan ophæves ved nye Love, saaledes kan heller ikke Bestemmelser, som er truffene i Henhold til Loven af 7. August 1914, ophæves, uden at man fra begge Sider er enig derom. Betragtningen er for saa vidt ganske rigtig, at bestaaende Love eller Bestemmelser i Henhold til bestaaende Love kun kan ophæves, naar begge Rigsdagens Ting er enige derom, men det er jo det, vi appellerer til Regeringen om, at give en saadan Lov, der indenfor en vis Tidsbegrænsning ophæver den bestaaende Lov af 7. August 1914 og de Bestemmelser, som er udstedte i Henhold til den, og derefter lade Rigsdagen som saadan afgøre gennem nye Bestemmelser, hvad der skal gøres, ligesom man vilde gøre det overfor nye Love, og hvad der fremdeles skal være gældende af bestaaende Bestemmelser. Det er det, vi appellerer til Regeringen om, og det er det, Indenrigsministeren saa bestemt modsætter sig, idet han mener, at det er nødvendigt, at Regeringen fremdeles beholder Afgørelsen af, hvor længe disse Bestemmelser skal gælde. Det er det, vi har drøftet de foregaaende Dage. Den Modsætning, der er mellem Regeringen og Flertallet i dette høje Ting, antager jeg foreligger ganske klart, saa jeg synes ikke, at der er nogen Grund til her at fortsætte en Debat derom — man bliver jo hurtigt træt af Gentagelser. Det, vi ønsker og altid har ønsket, er, at denne ekstraordinære Tilstand — at denne Myndighed, der ligger hos Regeringen og ikke hos Rigsdagen — indenfor en begrænset Tid og ikke alt for langt ude i Fremtiden kunde ophøre, idet der samtidig træffes saadanne Sikkerhedsforanstaltninger, at alt, som det maatte være nødvendigt at beholde ud over den Tid, undergives Rigsdagens Afgørelse paa den Maade, at det kun kan bestaa, naar Rigsdagen giver sin Tilslutning dertil, ligesom der kun udstedes nye Bestemmelser og udkommer nye Love, som hele Rigsdagen kan give sin Tilslutning.

Det er den Fordring, som det forekommer mig rimeligt at stille, og som jeg er overbevist om, at Befolkningens store Flertal mener, man bør stille og kan forlange efterkommet inden alt for længe. Det er det, Forslaget gaar ud paa, og paa det Punkt tror jeg ikke, der kan ventes nogen Forstaaelse mellem os og den højtærede Minister gennem yderligere Forhandling.

Indenrigsministeren (Rode): Der er i det, det ærede Medlem fremførte, en mærk værdig Vildfarelse, thi det, som det ærede Medlem tilsigter, er, at Regeringens Myn-

dighed med Hensyn til at udstede Bestemmelser skulde tidsbegrænses, og herom synes der mig, efter hvad den ærede Ordfører udtalte, vanskeligt at kunne opstaa nogen Dissens, idet jeg baade i Folketinget og i senere Udtalelser har erklæret mig rede til fra den Datum, hvor Afviklingsloven vedtages, at overgive alle nye Bestemmelser til Rigsdagens Godkendelse, saaledes at Rigsdagen faar fuld Afgørelse af, hvorvidt de skal udstedes eller ikke. Regeringens Myndighed vil altsaa fra det Tidspunkt, da denne Afvikling er vedtaget, være begrænset ved den Forhandling med begge Rigsdagens Ting, som er fastsat i Loven.

Det, som det ærede Medlem kæder sammen hermed, er derimod ikke et Anliggende mellem Regeringen og dette høje Ting, det er et Anliggende mellem Rigsdagens to Ting. Jeg har derom sagt, at jeg vidste ikke, om Folketinget var til Sinds nu at sige, at fra en bestemt Dato — om hvilken det ikke ved, naar den indtræder — skal en Række Bestemmelser, som er udstedte i Henhold til en af Rigsdagen givne Lov, og som det andet høje Ting gennem hele sin Politik i disse Aar har støttet og anerkendt som nyttige, være bortfaldet. Jeg ved ikke, om det andet høje Ting vil gaa med dertil. Jeg ved ikke, om det andet høje Ting ikke vil mene, at naar man indfører den Bestemmelse, at fremtidige, nye regulerende Foranstaltninger skal forelægges dette høje Ting ligesom det andet høje Ting til Godkendelse, hvilket vil medføre, at dette høje Ting vil kunne nægte Godkendelse af en Bestemmelse, som det andet høje Ting maatte ønske bibeholdt, saa maa der for de Bestemmelser, der bestaar, indføres den samme Ret for Folketinget som den, der her gives Landstinget, til at sige: vi maa ogsaa have et Ord at sige om, hvorvidt disse Bestemmelser skal bortfalde paa et Tidspunkt, hvor vi alene kan skønne, om disse Bestemmelers Bortfald er ønskelig eller ikke. Ingen kan i Dag sige, om f. Eks. Bekendtgørelsen af 12. December 1915 er unødvendig 14 Dage efter Præliminærfredens Indtræden eller ikke, det kan man først se til den Tid, og jeg ved ikke, om ikke Folketinget vil mene, at saa vil det have sin Ret til at skønne over en bestaaende Bekendtgørelse respekteret ved Siden af Landstingets. Det er altsaa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem efter den Diskussion, som nu føres, mener, at der er en Dissens mellem Regeringen og dette høje Ting. Det, som det ærede Medlem skildrer, er en konstitutionel Opfattelse af Forholdene, som jeg i dette Øjeblik ikke ved, om det